

LEGYEN VILÁGOSSÁG!
A „palástos hóhér“.

Az utóbbi időkben nemcsak a baloldali vagy liberális, hanem az úgynevezett „nemzeti“ sajtónál is divatba jött, hogy a II. világháború utáni Magyarországot úgy állítják be, mintha az szerencsétlen hazánk boldog, demokratikus időszaka lett volna. Szerintük ez az idő 1945 áprilisától egészen Nagy Ferenc meneküléséig tartott. Ezek a hivatlan prókátorok az akkori Kisgazdapárt vezetésével – szovjet utasításra – összetákolt „koaliciós kormány“ alatt működő népbíróságok itéleteit teljesen alkotmányosnak tartják s a kor jólismert gyászvitézeiből szinte már nemzeti hősöket fabrikálnak. Ilyen „nemzeti hős“ a református papból a Köztársaság elnöki székébe pottyantott jellemtelen Tildy Zoltán is, aki meg nem érdemelt hivatalának bűvkörében – teljesítve, sőt túlteljesítve a kommunisták minden kérését – futószalagon írta alá a nemzeti ellenállás antibolsevista vezetőire kirótt halálos itéleteket. Érdemei elismeréseként, mint „palástos hóhér“ vonult be a magyar történelem leggyászosabb lapjaira.

Sajnos még ma is nagyon sokakat megtéveszt a hamis propaganda, s hogy tisztán lássunk ebben a kérdésben is – ezért íródott ez az EMLÉKEZTETŐ, amit a Tildy és Nagy Ferenc nevével fémjelzett „igazságszolgáltatásnak“ köszönhetően, a majd 12 évet börtönben sínylődött Fiala Ferenc vetett papírra 1961-ben, miután az 1956-os szabadságharc kiszabadította börtönéből és nyugatra menekülhetett.

Tildy Zoltán a „palástos hóhér“

„Ismeretes, hogy a második világháború után a potsdami konferencia úgy politikailag, mint gazdaságilag a Szovjetunio érdekkörébe utalta Magyarországot. A Szovjet az első esztendőkben látszólag nem avatkozott bele a magyar belügyekbe, s csak arról gondoskodott, hogy a végrehajtó hatalom a Moszkvából hazatért kommunista vezetők kezében öszpontosuljon. A magyar moszkoviták munkáját igen megkönnyítette az a nem is másod –, hanem harmadosztályú társaság, amely bármilyen koalicióra és együttműködésre hajlandó volt. Ma már – kellő történelmi távlatból nézve az eseményeket – világosan látjuk azokat az indítóokokat, amelyek annakidején 1945-től 1950-ig az akkori magyar politikai élet profilját kialakították. Ma már tisztán áll előttünk annak a szellemileg és politikailag gyönge társaságnak a működése, amely a vesztett háború után szinte tárt karokkal vetette magát a „felszabadító“ Vörös Hadsereg karjaiba. Ezeken a tényeken semmit sem változtatnak azok az önigazoló és régi bűnöket feledtetni kívánó, főként Amerikában és Svájcban megjelent emlékiratok – amelyeknek szerzői annak idején együtt haladtak a moszkvai szálláscsinálókkal.

A tehetetlenség és a szellemileg alacsony szinvonalon álló félpolgárok, félhazafiak és fél emberek lázadása jellemzi ezt a korszakot. Nem akarjuk mentegetni az örökre elsüllyedt Horthy-rendszer hátrányait, de nem tudunk együtt üvöltözni azokkal, akik azt állítják, hogy a Horthy-rendszer Magyarországa a zsiványság, a terror és az elnyomatás birodalma volt. Aki dolgozott és szívósan végezte a munkáját, az meg tudott birkózni a protekciósokkal és a nepotizmussal. Aki tehetséges volt, az előrejutott, mert a régi gátak lassan leomlottak és szívós kitartással senkinek sem állott útjában az érvényesülés. Tudjuk, hogy volt protekció, hogy a születési- és a pénz-arisztokrácia elkeseredetten védelmezte a maga jogait, de nem lettünk volna európai nemzet, ha ezek az akadályok valóban komoly tényezői lettek volna az országnak. A Horthy-rendszer negyed évszázadig tartott Magyarországon, s ez alatt az idő alatt – akármit mondanak is a Nagy Ferencek és a Tildy Zoltánok – a kis trianoni Magyarország becsülettel állta meg helyét Európában. Kiépítette útrendszerét, csökkentette a munkanélküliséget, tudósai, művészei mindenütt ott szerepeltek, ahol a kollektív Európa erőpróbáiról volt szó. A harmincas évek elején kezdtünk befutni Európába és ez nyilván nem azért történt, mert Magyarországon nem érvényesülhet-

tek a tehetségek. A régi feudális rendszer birkózott az akkori jelennel és a küzdelemből nem ő került ki győztesen. Csak szégyenpírral az arcunkon olvashattuk és olvassuk ma is azokat az újabb írásokat, amelyeket nem is a kommunisták, hanem a magyarországi szociáldemokraták, továbbá a Kisgazda Párt és a polgári baloldali pártok vezető tagjai írtak az elmúlt huszonöt esztendőről. Emlékezünk a szociáldemokrata Kéthly Anna azon Svájcban tett kijelentésére, amely azt mondta, hogy Európa első háborús főbűnöse nem Hitler Adolf, hanem Magyarország kormányzója: Horthy Miklós volt, egyszerűen azért, mert már 1919-ben – a kommunista Tanácsköztársaság után – felállította az első koncentrációs táborokat. Ha az akkori rendszer jámbor polgárok és nem gyilkos kommunisták számára állította volna fel ezeket a táborokat, – a külföld felé akkor is hallgatnunk kellene azokról, Nemzetünk jó hírneve érdekében. Ezek a dolgok nem tartoznak a világ elé, legfőként azért nem, mert az ilyen vádakkal végeredményben nem a Horthy-rendszert, hanem Magyarországot, illetőleg az egyetemes magyarságot ültetjük a vádlottak padjára. Ezt a munkát végezték azok a politikusok, akik 1945-ben koalicióba léptek a kommunistákkal, s akik később, mikor a saját bőrükön érezték ennek a koalíciónak a hátrányait, akkor Nyugatra menekültek, Nemzeti Bizottmányokat alakítottak és megkezdték a nagy szerecsenmosdatást. Ennek a társaságnak egyik legprognánsabb egyénisége, a Kisgazda Párt akkori vezetője, majd később a Magyar Köztársaság elnöke: Tildy Zoltán volt.

Színtelen, szürke egyéniség, aki a tehetségtelenek szívósságával taposta politikai karrierjének úrját. A Horthy-rendszer alatt a két utolsó választáson saját szeghalmi kerületében is csak az akkori reakciós belügyminiszter – Keresztes-Fischer Ferenc – támogatásával tudott bejutni a parlamentbe. Beszédei laposak és unalmasak voltak. Életében nem beszélt telt Ház előtt. A markáns, erős kisgazdapárti vezetők idejében – Gaál Gaszton és Eckhardt Tibor mellett – ő volt a párt szürke embere. Fél életét előszobákban töltötte és mindenki unta ezt az alacsony termetű, pohos, falusi református lelkészt, aki csak Gaál Gaszton halála és Eckhardt Tibornak a magyar politikai életből való eltűnése után jutott némi szerephez.

Jellemző Tildy Zoltán pártvezetésére, hogy az 1939 évi általános képviselői választáson teljes kormánytámogatás mellett mindössze hét képviselőt tudott behozni a parlamentbe az addigi tizennyolccal szemben. Mint előbb említettük, ő maga is csak úgy futott be a szeghalmi kerületben, hogy a kormánypártal való megegyezés alapján nem állítottak neki ellenjelöltet. És ez az ember, ez a magyar politikus volt az, aki 1945-től egészen az elnöki székben való letartóztatásáig a Horthy-rendszer terrorjáról, elnyomásáról és nem utolsó sorban a maga ellenállási szerepéről és szenvedéseiről beszélt.

Amikor 1946 február elsején az orosz szuronyok árnyékában köztársasági elnökké választották, bizonyára egy olyan álma teljesedett be, amelyről még rossz szelleme: – a (zsidó!) felesége – sem álmodott soha. Tildy Zoltán azonban hamar beletalálta magát új szerepébe. Méltóságteljes elnöki deklarációkat tett és kabinettiroda főnökévé a budapesti magyar-utcai bordélyház tulajdonosát tette meg. Az sem izgatta, hogy minden tettéhez Rákosi Mátyás előzetes jóváhagyása volt szükséges. És mégis azt gondolta, hogy ő irányítja a magyar politikát. Pedig, ha volt valaki, aki alkalmatlan volt a vezetésre, akiben a kispolgári gyávaság messze túlszárnyalta a lutheri „itt állok, nem tehetek másként“ férfias mondást, akkor ez Tildy Zoltán volt, aki református pap létére Luther Mártonnak ezeket a nagyszerű szavait még csak megérteni sem tudta. Mindent jóváhagyott és soha semmiféle komoly vétót nem emelt a kommunista túlkapások ellen. Eszköz – báb – volt a moszkoviták kezében.

Tildy Zoltán és Vorosilov a Gundel étteremben

Pontosan Tildy Zoltán elnökkéválasztásakor kezdődött meg a hajsza a magyar értelmiség, azaz jobbanmondva a magyar középosztály ellen, de Tildy Zoltánnak a legkisebb gondja is nagyobb volt annál az elnöki palotában, semhogy enyhítette volna az üldöztetést, amelyben a régi magyar vezetőréteg részesült. Mint politikai fullartárjai, ő sem ismerte fel ezt a kommunista taktikát, amelynek célja a kommunizmus járszalagjára jutott országok szellemi rétegének megsemmisítése. A Tildy Zoltánok és Nagy Ferencek akkori szerepe a harmadosztályú ember lázadása volt az okosabb, intelligensebb és a képzettebbek ellen. Ha addig nem érvényesült, most a hatalom birtokában megmutatta, hogyan kell érvényesülni. Nem

sokkal elnökké választása után mindkét fiát olyan állásba helyezte, amely nemcsak a politikai etikával, de még a józan belátással is ellenkezett. Horthy Miklós, amikor ifjabbik fiát braziliai követté kinevezte, legalább három évi diplomáciai tanulmányra kényszerítette. Az idősebbik Horthy-fiú – néhai Horthy István – miután elvégezte a műegyetemet, évekig, mint kétkezi dolgozó működött Ford detroiti gyárában, s még ellenségei sem állíthatták, hogy nem érti a mesterségét. Korrekt, becsületes ember volt, s az orosz fronton bekövetkezett halála becsületes pontot tett életére. De Tildy Zoltán a kisebbik fiát minden nyelvtudás és előtanulmány nélkül osztatta be az egyik külföldi követségen, mig nagyobbik fiát, ugyancsak minden szakképzettség híjján, a magyar erdőgazdálkodás vezetőjévé tette meg.

De ha már az ifjabb Tildy erdőfőnökségéről beszélünk, akkor meg kell említenünk, hogy mégiscsak volt valami köze az erdőhöz, illetve az erdőállományhoz, amennyiben 1945 nyarán – az összeomlás zűrzavarában – sajátmaga által hajtott egylovas stráfkocsin lopta el Kunder Antal volt kereskedelemügyi miniszter lakásáról a butorokat és az ott talált értékes szarvas-agancs gyűjteményt.

Tildy Zoltán 1947-ben vejét: Chornoky Viktort ugyancsak minden diplomáciai előkészítés nélkül Magyarország egyiptomi követévé nevezte ki. És most Chornoky Viktornál álljunk meg egy pillanatra, mert kivégzésének körülményei jellemzők arra a demokratikus korra, amelynek tisztára mosása érdekében ma annyian tevékenykednek.

Chornoky – (egyébként magyarosított név) – a budapesti Leszámitoló Bank zsidószármazású kistisztségviselője volt, kevés tudással, de apósához hasonló nagy ambicióval. 1946-ban ismerkedett meg a Tildy-családdal és ebbeli kapcsolatának köszönhette, hogy kinevezték a Németországba kivitt javak kormánybiztosának. Ismeretes, hogy a Szálasi-kormány sok értékes dolgot Nyugatra vitt az oroszok elől. Igy többek között a Magyar Posta Múzeumában őrzött bélyeggyűjteményt is. 1946-ban az akkori magyar sajtó ezeket a dolgokat úgy állította be, hogy azokat a „nyilas“ kormány a németekkel együtt egyszerűen ellopta. Ezzel szemben a tény az, hogy se a képekből, sem a Temesváry László által becsületesen őrzött Nemzeti Bank aranyából semmi sem veszett el. Mikor az elnök veje visszavitte Magyarországra a Magyar Posta bélyeggyűjteményét, odanyilatkozott, hogy a németek és a nyilasok ellopták a gyűjtemény legértékesebb darabjait, a Ferenc József fejes, 1870-es kiadású bélyegblokkokat. A kisgazdapárti sajtó versenyt énekelt a kommunista sajtóval a Szálasi-kormány bélyeglopásáról... Azután múltak az évek és Chornoky Viktor Magyarország egyiptomi követe is a Népbíróság elé került. És akkor sokminden kiderült. Többek között az is, hogy a bélyegeket nem a Szálasi-kormány tagjai és megbízottai, hanem az azokat átvevő Chornoky Viktor lopta el. A kommunisták már annak idején ismerték ezt az ügyet, de nem hozták nyilvánosságra, hanem az adatokat betették a páncélszekrénybe a többi bizonyítékok közé, s amikor arra szükség volt, – ezúttal a Chornoky-tárgyaláson – akkor azt is belehelyezték a Tildy-éra pacsuliszagú szemetesládájába.

De azután kiderültek más dolgok is. 1946-ban a Kommunista Párt lapjai szellőztetni kezdték József Főherceg alcsúti és Eszterházi Pál herceg kismartoni kastélyából eltünt arany- és ezüstgyűjtemény ügyét. A híreket a kisgazdapárti KIS ÚJSÁG is átvette és természetesen megint mindent a „nyilasokra“ és a németekre fogtak. De azután az idő lehámozta a hazugságburkot az igazságról. Régi közmondás mondja, hogy aki felelőtlenül rágalmaz, az a sajátmaga tulajdonságaival ruházza fel a megrágalmazottat. A hercegi ezüstök és aranyak ügyénél kétszeresen is igaz ez a mondás. Mert ugye, mi sem lehetett volna természetesebb a „nyilasok“ részéről, minthogy egyszerűen ellopják a magukkal vitt Greco és egyéb képeket, a Nemzeti Bank aranyát és azután nyugodtan élnek a kincsek eladásával kapott pénzből? Tartozunk a történelmi igazságnak, ha összegezve a dolgokat megírjuk, hogy a jobboldali Magyarország vezető férfiainak tárgyalásán – a népügyészek minden iparkodása ellenére is – senkire sem tudták alkalmazni a közvagyon eltulajdonításának szigorú paragrafusát. Pedig, hogy kutattak, nyomoztak és szimatoltak. Hogy szerették volna rábizonyítani Sztójay Dömére, Kunder Antalra, Csia Sándorra, Hubay Kálmánra, hogy nemcsak politikusok, de tolvajok is voltak, mint annakidején, 1919-ben a Magyar Tanácsköztársaság vezetői, akik a szociáldemokrata Peyer Károly engedélyével három vagon vagyonokat érő műértékkel távoztak a tönkretett országból. A nyilaskeresztes kormány által külföldre vitt értékek közül csak a Magyar Posta Múzeum állománya mutatott hiányt, de erről is kiderült, hogy azt Chornoky Viktor – az elnök veje – lopta el hazaszállítás közben.

És most gyerünk át Afrikába.

Almássy László, a hírneves magyar Afrika-repülő 1948 nyarán a grázi Erzherczog Johann szállóban lakott. Nemrégiben érkezett Egyiptomból angol megbizatással. Napbarnítottarcú, igazi magyar katonatipus. Keveset beszél, de amit mond, annak súlya van. A második világháború alatt Rommel afrikai hadseregében működött, mint repülő, de a háború után még csak vizsgálatot sem indítottak ellene, mert bírái korrektek voltak és tudták, hogy Magyarország Németország szövetségese volt. Almássy nemzetközi tekintély volt, és még az angolok is meghajtották előtte az elismerés zászlaját. A grázi szálloda különszobájában Almássy László elmondotta a kommunisták által kivégzett (és a Klár Zoltán lapjában mártírként emlegetett) Chornoky Viktor történetének hátterét. Almássy elmesélte, hogy mikor Chornoky, mint Magyarország követe Kairóba került, akkor az ottani angol megbizott információkat kért tőle a követ személyére vonatkozólag. Almássy, mivel nem ismerte a hajdani kis banktisztviselőt, nem tudott felvilágosítást adni, mire az angol megbizott megkérte Almássyt, hogy tanulmányozza át a Chornokytól hozzájuttatott iratot. Almássy elolvasta a harmincegynéhány oldalas elaborátumot és azután elcsodálkozott. Chornoky ugyanis pontosan és részletesen elmondotta az oroszok magyarországi politikájának a kulisszatitkait, adatokat adott a Szovjet magyarországi működéséről – és most jön a csattanó! – további felvilágosításokat kért arra az esetre, ha az angol megbizott hivatalos meghívást küld Tildy Zoltánnak – hogy Tildy otthagyhassa Magyarországot és az elnöki széket. Almássy nem mondott véleményt, Anglia követe pedig mérlegelés tárgyává

tette az elnök meghívását. Nem sokkal ezután a kairói angol Secret Service vezetője bizalmasan felkérte Almássyt, hogy legyen jelen a magyar követ számára érkezett ládák átvizsgálásánál. Erre azért volt szükség, mert abban az időben a Szovjet Magyarországról árasztotta el Egyiptomot kommunista iratokkal. Almássy eleget tett a meghívásnak és az ő jelenlétében vizsgálták át az egyiptomi magyar követ címére érkezett ládákat. A jól lezárt és követségi pecséttel ellátott ládákban azonban nem kommunista röpiratok, hanem az alcsuti és a kismartoni kastélyból ellopott aranyserlegek, gyémántkösöntyűk, gyűrűk, nyakláncok és egyéb értékes dolgok kerültek elő. Az ügy természetesen az angol megbízott elé került, aki a következőket mondotta: „politikusoknak adhatunk menedékjogot, de tolvajoknak és rablóknak nem".

Fölösleges megemlíteni, hogy a kincsekkel telt három láda a Magyar Köztársaság dicsőmúltú elnökének, Tildy Zoltánnak a megbízásából került Kairóba. – Almássy László még végezetül elmondotta, hogy a láda-ügy után elkérte az egyiptomi angol követtől Chornoky memorandumát és azt megbizottai útján eljuttatta Rákosi Mátyáshoz.

Igy nézett ki és ilyen dolgokat művelt annak az úgynevezett polgári koalíciónak a felső vezetőrétege, amelyet ma kézzel-lábbal próbálnak tisztáramosni a hasonszőrű társutasok." *(Fiala Ferenc 1961)*

***

Csak úgy mellékesen – epilógusként – megemlítjük, hogy ez a Tildy Zoltán 1956 őszén felajánlotta szolgálatait és szakértelmét a „forradalmi Nagy Imre-kormánynak", ahol örömmel fogadták és korábbi érdemeinek elismeréseként államtitkári rangot kapott. A zsák megtalálta foltját. Ennek köszönhetően Tildy Zoltán nemcsak mint legendás köztársasági elnök, hanem mint 56-os hős is szerepel a magyarság elbutított rétegének emlékezetében, valószínűleg, a magyar csendőrökre egykor orvúl lövöldöző, másik „felejthetetlen köztársasági elnökünk" – Göncz Árpád – méltó példaképeként.

Pártközi konferencia Tildy Zoltán lakásán.
Balról: Veres Péter, Erdei Ferenc, Szakasits Árpád, mögötte Kovács Imre, Tildy Zoltán, Bán Antal, Nagy Ferenc, Révai József, Varga Béla, Rákosi Mátyás

Fogadás Tildy Zoltánnál.
Az asztal mellett Szviridov tábornok, Szakasits Árpád, Nagy Ferenc, Rákosi Mátyás